

laves saa stort, at det kunde rumme alle dem, der vilde derind, det anser jeg selv for umuligt. Men det kunde dog ogsaa gerne være, at der kunde vrages en Smule med Hensyn til dem, der forlange at komme derind. Der er naturligvis en Masse, som trænger overordentlig haardt til at komme derind, men det er bleven mere Skik og Brug i den senere Tid, at andre tage derind, som ikke have Trang dertil, men gøre det for at blive fri for de Ulemper, det medfører i Hjemmet. Jeg mener, at der bør tages Hensyn til disse Forhold, og gøres noget.

Den højtærede Kultusminister svarede mig jo paa min Forespørgsel, vedrørende de mange Lægeboliger, men jeg skal dog sige, at det var ikke meget udtømmende. Jeg kunde tænke mig, at Ministeren vilde sige, at det var bedre at have disse Overlæger i Nærheden end fjernet derfra. Men det bliver et meget stort Spørgsmaal, om de ere i Nærheden, fordi man faar en Stald der, og fordi de komme til at bo der. Jeg er bange for, at de køre saa langt bort, at man ikke kan faa fat paa dem, naar de skulle bruges. Jeg indrømmer, at naar de altid vare til Stede, hvis de fik disse Boliger, naar der er Trang til dem, vilde det være heldigt, men det kan ikke med Billighed forlanges, og giver man dem nu Stald og vel sagtens ogsaa Heste og Vogne osv., kunne de køre saa langt bort, saa man vanskeligere kan faa fat paa dem, end om de boede i Nærheden og ikke havde Heste og Vogne. Ministeren meddelte ikke noget om, hvorvidt det var Tanken, at man skulde montere disse Stalde med Heste og Vogne og give Betjening og Kuske, men saa bliver det en ret dyr Historie. Jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa, det er en Sag; vi kunne tage op i Udvalget, og den højtærede Minister er jo villig til at forhandle denne Sag med Udvalget. Kun skal jeg gentage min anbefaling, at fremme Forslaget saa hurtigt, som det er muligt.

Alfred Christensen: Det er kun en kort Bemærkning, jeg skal gøre. Den ærede Minister synes at have misforstået mig; naar han mente, at jeg ikke vilde unde Overlægerne en Stald til deres Heste og ikke vil have, at de skulle holde Heste og Køretøjer. Tværtimod! jeg anser det for et af Overlægerne og Professorernes Privilegier og for at høre til deres ufortæbelige Menneskerettigheder, at de skulle have Lov til at holde saa mange Heste, de ville, inden for passende Grænser. Det kan

være nødvendigt for dem i deres Praksis, og jeg betragter det som en Selvfølge, at de Mænd faa en Stald. Men det, jeg anker over og har til Hensigt at anke over det er, at saadan en Stald tager lige saa megen Plads op som 2—3 Sygepavilloner. Vi have 10 Sygepavilloner, og jeg mener, det er for meget Plads selv for ædle røde Fuldblodsgangere, at have lige saa megen Plads som 2 Sygepavilloner. Hvad de 9 Overlægeboliger, og jeg kan føje til den Mængde andre Funktionærboliger, angaar, saa bliver jeg ved mit, at der maa kunne ske en Sammendragning, og ingen skal bilde mig ind, at Overlæger og Professorer med Rette ville kunne føle sig krænkede eller lide Skaar i deres sociale Stilling her i København, om de kom til at bo i en Etagebygning i Stedet for i en Villa. Jeg maa til min store Forskrækkelse høre, at det tidligere Lovforslag — jeg har ikke været Medlem af Udvalget og erindrer ikke de tidligere Lovforslags Enkeltheder — oplyser, at det ikke er en Snes Tusinde Kr. men nærmere 40,000 Kr., som en saadan Overlægebolig koster, og da der er 9 Overlæge- og Professorboliger — foruden Inspektør-, Apoteker- og Administrationsbygning osv. — saa vil det sige, at der af Statens Penge skal gives 400,000 Kr. for at skaffe Tag over Hovedet til 9 Overlæger. Jeg vil udtale, at det er ikke nogen økonomisk Anvendelse af Statens Penge, ja, jeg vil sige, at det er ikke en Gang nogen forsvarlig Anvendelse af Statens Penge. Vi skulde bygge dem en første Klasses Etagebygning, saadan som de rigeste og bedststillede Folk her i Byen have dem, med alle Nutidens Bekvemmeligheder, saadan at vi kunne beregne Lejen deraf at kunne svare til en fin Bolig til 1,600 Kr. f. Eks.; og den ville Professorerne kunne være glade og tilfredse med, og de ville kunne dyrke baade deres Videnskab og Bekvemmelighed og passe deres Patienter i saadan en Bolig.

Der fremkom den Udtalelse fra det ærede Medlem for Saksjøbing (Rørdam), at de ikke kunde forliges. Saa vil jeg sige: Det maa de selv om, jeg vil kun svare: Gaa hen og forliges, I Skabhalse! Det har ikke noget med Rigsdagens Stilling at gøre, og kunne de ikke forliges med deres Naboer og Genboere, saa maa de gøre ligesom vi andre, hvis der kommer Ufred med Husbeboerne: En maa fortrække.

Formanden: Folketingsmanden for Maribo Amts 3die Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.